

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חסידים נקראו "השמחים"

חשיבות הריקוד והשמחה אצל החסידים

גליון כו

שנה יד

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ. י.

בנ"י נמצאים כבר בגלות יותר מאלף
ותשע מאות שנה ומשיח צדקנו עדיין
לא בא!... כבר סיימו כל עניני העבודה
דזמן הגלות, וכבר נעשו כל הפעולות
בכל האופנים האפשריים (כולל
ובמיוחד ע"י השמחה בחודש אדר
במשך ששים יום), ולא יודעים מה
ניתן לעשות עוד, ואעפ"כ, **עובר עוד
שבוע, עוד יום ועוד רגע, ועדיין לא באה
הגאולה האמיתית והשלימה בפועל
ממש!"**

(דבר מלכות ש"פ תצוה תשנ"ב)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

**להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת
הדיוור בדוא"ל:**

vaad770@gmail.com

אל אחינו אנ"ש והתמימים יחיו,
שלום וברכה!

בקשר עם חודש אדר"ר ש"מרבין בשמחה, ובפרט בשנה מעוברת שמחמירים להרבות בשמחה הן באדר ראשון והן באדר שני", הננו להגיש בפני קהל אנ"ש והתמימים שיחיו את הקובץ "חסידים נקראו 'השמחים'" אודות חשיבות השמחה החסידית.

בתוך הקובץ:

• העבודה דפורים קטן צריכה להיות מתוך שטורעם ורעש - חלק משיחת ש"פ תשא - שושן פורים קטן תשד"מ בה מדבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות העבודה דפורים קטן שצריכה להיות בחיות מרובה שלא כיש המפקקים בזה.

• שכל הענינים יהיו מתוך שמחה - צרור סיפורים, אמרות ופתגמים מרבותינו נשיאינו וגדולי החסידים בנוגע לחשיבות השמחה החסידית וטעמיה, ובנוגע לריקוד החסיד.

• "הדאגה והעצבות דינה בארבע מיתות!" - אגרת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע, אודות גזרת רבותינו הקדושים בשלילת הדאגה והעצבות. במפתח שנערך ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, נכתב על אגרת זו: "כ"ג סיון צ"ח, הרחקת העצבות".

•

ויהי רצון שבראשיתו של חודש אדר ראשון נזכה לכך "שבתחלת חודש אדר ראשון . . . תהי' הגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביהמ"ק השלישי וחנוכתו בפועל ממש" ומתוך השמחה העצומה של ששים ימי שמחה שמבטלים את כל עניני הגלות, נעמוד כולנו לפני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונכריז לפניו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,

ערש"ק פרשת תצוה, י"ד אדר ראשון - "מרבין בשמחה"

תהא שנת עצמות ומהות - **שנת הקהל**

ק"ג שנה להולדת כ"ק אד"ש מהר"ם וס"ו שנה לנשיאותו

העבודה דפורים ושושן פורים קטן צריכה להיות מתוך **שטורעם ורעש**

“צריכים גם להבהיר ולשלול את טענתם של בעלי מרה שחורה בענין זה . . כאשר נמצאים בפורים ושושן פורים קטן - צריכים להשתדל שכל עניני העבודה הקשורים עם ימים אלו יהיו באופן של שטורעם ורעש כו”

**קטע משיחת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א בו מדבר על כך
שהעבודה דפורים קטן צריכה להיות בשטורעם הכי גדול**

• • •

החילוק שבין פורים ושושן פורים קטן לגבי פורים ושושן פורים גדול הוא - בדוגמת החילוק שבין התחלת העבודה לשלימות העבודה (בעניני הפורים).

ועל זה באה ההוראה דלעיל - שגם העבודה דפורים ושושן פורים קטן (התחלת העבודה דפורים) צריכה להיות באופן של נשיאת ראש, מתוך שטורעם ורעש כו’, מכיון שזהו היסוד לכללות העבודה דימי הפורים.

וכאשר העבודה דפורים ושושן פורים קטן נעשית כבר מתוך שטורעם ורעש כו’ - הרי מובן גודל השטורעם והרעש שיהי’ בעבודה דפורים ושושן פורים גדול!

ובפשטות: כאשר העבודה דפורים ושושן פורים קטן אינה אלא בענינים פחותי ערך ביחס לאופן העבודה שביכלתו לעסוק בה, וכמשל הידוע מ”גרופן” שב”סופ” (מיני גריסים שנותנים ב”מרק”), אזי בפורים ושושן פורים גדול נותנים לו “כפליים” - שתי צלחות מרק עם גריסים!... אבל כאשר בפורים ושושן פורים קטן יש לו בשר ודגים וכל מטעמים (“מטעמים” ע”פ תורה), היינו, עבודה מתוך שטורעם ורעש כו’, באופן של נשיאת ראש - אזי יכול יהודי לתבוע מהקב”ה שמכיון שהוא מצדו השתדל ועשה

את כל התלוי בו בעניני העבודה דפורים קטן מתוך שטורעם כו', לכן, צריכים לתת לו מלמעלה את כל הענינים דפורים גדול באופן נעלה ביותר, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, באופן שלא בערך לגמרי!

[בהמשך להמוזכר לעיל שיהודי יכול לתבוע מהקב"ה שיתן לו כו', הרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתוועדות שלפנ"ז אודות דרישת ותביעת בני"י מהקב"ה על ענין הגאולה כפי שמודגש בפיוטים ד"תיקון חצות" הלשון "עד מתי", שתוכנו שבנ"י אינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תובעים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט עדיין מתפלפלים בזה, ומחפשים מקורות וכו'!]

. . כאשר נמצאים בפורים ושושן פורים קטן - צריכים להשתדל שכל עניני העבודה הקשורים עם ימים אלו יהיו באופן של שטורעם ורעש כו'. ועי"ז - הנה בבוא פורים ושושן פורים גדול, יהיו כל עניני הפורים באופן נעלה ביותר, עד לעילוי שבאין ערוך לגמרי.

ויה"ר שמימי פורים ושושן פורים קטן "זאל מען אריינטאנצן" לפורים ושושן פורים גדול. ו"מיסמך גאולה לגאולה" - מגאולת פורים לגאולת פסח, כולל הגאולה האמיתית והשלימה, שתהי' "כימי צאתך מארץ מצרים", במהרה בימינו ממש, ע"י משיח צדקנו.

.

בהמשך להמדובר לעיל שכל עניני פורים ושושן פורים קטן צריכים להיות מתוך שטורעם ורעש כו' - צריכים גם להבהיר ולשלול את טענתם של בעלי מרה שחורה

בענין זה:

ישנו סימן בשו"ע - טוענים הם - שבו מדובר אודות פרטי דיני י"ד וט"ו אדר ראשון (בסוף חלק או"ח), ולא זו בלבד שלא מצינו דין מפורש שצריך להיות שטורעם מיוחד בפורים ושושן פורים קטן, אלא אדרבה כו', כמבואר שם. [אין צורך להזכיר את פרטי הענינים שבזה, מכיון שהדבר מפורש בשו"ע, וכל הרוצה יכול לעיין בפנים. ובפרט כאשר מדובר אודות טענתם של בעלי "מרה שחורה" - אינני צריך לפרט ולבאר את כל פרטי טענתם!]

ומכיון שמדובר אודות הלכה בשו"ע הלכה הכתובה בלשון ברור שאינו משתמע לתרי אפי - הרי פירוש הדברים הוא כפשוטו!

וא"כ, טוענים הם, מה מקום לשמחה באופן של שטורעם ורעש כו' בפורים ושושן פורים קטן?!

והביאור כזה בפשטות: גם כאשר מדובר אודות הלכה פסוקה (לא רק שקו"ט שבתורה, באופן ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים", כי אם הלכה למעשה) הגנה לפעמים ישנם כו"כ פרטים בדבר, ובמקרה כזה - הכלל הוא שיש להתנהג

ע"פ מסקנת הענין. ועד"ז בעניננו: לאחר כל פרטי הדינים וחילוקי המנהגים בנוגע לפורים ושושן פורים קטן, מסיק הרמ"א וחותם ומסיים: "וטוב לב משתה תמיד".

. . . כאן המקום לעורר אודות ההתעסקות בכל עניני המבצעים ובמיוחד בענין שהזמן גרמא - "מבצע פורים": כדי שמבצע פורים יתנהל באופן המתאים, עד שיקיף את כל אחד ואחת מבני ובנות ישראל בכל מקום שהם, כך שלא ישאר אפילו יהודי אחד מחוץ לעניני הפורים ח"ו, יש להתכונן לכך מבעוד מועד, ולארגן את כל פרטי הענינים בזה בסדר מסודר כו'.

וההתחלה בזה היא - "שלושים יום לפני החג" היינו, בפורים ושושן פורים קטן.

(משיחת ש"פ תשא, שושן פורים קטן תשד"מ - בלתי מוגה)

הלשון "עד
מתי", שתוכנו
שבנ"י אינם
יכולים לסבול
עוד את ענין
הגלות, ולכן
תובעים מהקב"ה
שכבר תבוא
הגאולה.
ולמרבה הפלא,
הנה למרות
אריכות הביאור
בענין זה באופן
הכי פשוט עדיין
מתפלפלים
בזה, ומחפשים
מקורות וכו'!

העבודה אצל כל הרביים שכל הענינים יהיו מתוך שמחה!

הסכים לזה הצ"צ, ופירש את זה בעבודה, שלכבוש את היצה"ר זה צריך להיות מתוך שמחה. מאז, נהי' העבודה אצל כל הרביים - שכל הענינים צריכים להיות באופן של שמחה. וגם הענין שלנו היא הרי לכבוש, הרי זה צ"ל מתוך שמחה.

צרור סיפורים, אמרות ופתגמי חסידים, במעלת השמחה והריקוד החסידי ושלילת העצבות והמרה שחורה

חלק ראשון סיפורי חסידים

חסיד הוא חתיכת שמחה לווהטת!

לאדמו"ר הזקן היה חסיד בשם זלמן יצחק. באחד הימים נסע ר' זלמן יצחק לרבו הראשון שלמדו בעת היותו צעיר לימים - הרב הגאון ר' דוד ליב מביעשנקוביץ', וסיפר לו באריכות אודות אדמו"ר הזקן וחידושה העצום של תורת החסידות.

מששמע הגאון ר' דוד ליב מה שסיפר והסביר לו תלמידו ר' זלמן יצחק, אמר לו שגם הוא רוצה להיות חסיד, ענה לו ר' זלמן יצחק: "אתה כבר אינך יכול להיות חסיד, חסיד הוא - "א קנויל פייער'דיקע שמחה!" [חתיכת שמחה לווהטת] ואילו אתה התחנכת וגדלת על 'מרה שחורה' קרה".

לאחר מכן בא הגאון ר' דוד ליב אל הוד כ"ק רבנו הזקן וביקש להיות חסיד, שוחח

אתו הוד כ"ק רבנו הזקן בעניני תורה עמוקים, בגאונות עמוקה, והגאון ר' דוד ליב הנהנה מאד. אך על בקשת הגאון ר' דוד ליב שהרבי יעשה אותו לחסיד ענה הוד כ"ק רבנו הזקן שאין הוא יכול לעשותו חסיד, והתבטא: "את ים הקרח יחמם משיח".

זכור שהוא יהודי וישכח מהעצבות

אחד מחסידי כ"ק אדמו"ר הצמח צדק ביקש עצה לכך שנמצא בעצבות. ענה לו הרבי: זוהי פליאה גדולה שיהודי נמצא בעצבות, שהרי מברכים כל בוקר "שלא עשני גוי", ודבר זה - שאתה יהודי ואינך גוי - בכוחו לספק שמחה לכל היום כולו.

אסור לבעל מרה שחורה להיות שו"ב

הרה"ח ר' חנינע מרוזוב ע"ה למד את אומנות השחיטה בהיותו בליובאוויטש, אירע פעם ששחט בעל חי כלשהו, ולאחר זמן נדמה היה לו שעשה שהייה שפוסלת את השחיטה. הוא נכנס אצל אדמו"ר הרש"ב, ושאל מה לעשות. אמר לו הרבי: "רו ביסט א 'מרה שחורה', טארסטו ניט זיין קיין שוחט!" [אתה בעל מרה שחורה, אסור לך להיות שוחט].

עומק החסידות דוחה את המרה שחורה

יהודי מכובד נכנס פעם ליחידות לאדמו"ר האמצעי, ובהכנסו ישב הרבי ונשען

עם שני אגרופיו על השולחן הביט בו ושאל: "מנין אתה?" ויענה: "מאזאריטש". ענה לו הרבי: "הרי זה הוא מקום המגדל בעלי מרה שחורה", ולאחר מכן שאל: "מה אתה צריך?" ענה היהודי: "זוהי המחלה שלי - המרה שחורה". אמר לו הרבי: "עצתי שתעסוק בדא"ח, להיות ש"מרה שחורה" באה ממקום חושך של הקליפות, ואילו דא"ח היא אור, ומעט אור דוחה הרבה חושך".

ענה היהודי: "עסקתי בחסידות ולא הועיל לי". גער בו הרבי: "אינך יודע איך לעסוק, והעומק בוודאי דוחה את המרה שחורה". האיש נרתע, והרבי התקרב אליו ואמר לו: "העיר פאריטש הינה סמוכה לעירך, סע אל ר' הלל הוא יודע חסידות", ואמר הרבי: "הוא חסיד", והוסיף הרבי: "יודע אני שהוא שפל בעצם".

"יותר לעבעדיק, אבא מגיע"

אצל כ"ק אדמו"ר האמצעי הי' בדחן שנהג לשמח בשמחות, או לעורר שמחה בשעה שהי' כ"ק ברצינות, והי' נקרא בפי כל "פודליג דער בדחן".

פעם בעת החתונה של אחד מבניו של כ"ק אדמו"ר, קרא כ"ק להבדחן ואמר לו: "פודליג זאג די קלעזמער זיי זאלן שפילן לעבעדיקער, דער טאטע איז געקומען" (אמור להכליזמרים שינצחו על כליהם בחיות יותר, אבי הגיע).

ואמר פודליג: "איך האב א געשריי געטאן לעבעדיג, אז קאם די נשמה האט זיך געהאלטן אין גוף" [שאגתי בהרמת קול להמנצחים על הכלי זמר שינצחו בחיות עד שכמעט יצאה נשמתי מגופה].

עיר כובשים עם שיר של "מארש"!

ליד פעטערבורג היתה עיירה בשם קראנשטאט, ששימשה עיר מבצר לחיילים, ושם היו כמה מאות חיילים יהודים, (מהקנטוניסטים). כששמעו שהצ"צ נמצא לא רחוק - בפעטערבורג, שלחו לקרוא לו שיבא לבקר אותם, מכיון שלתת להם ללכת אליו לא היו מרשים...

כשהגיע הצ"צ, אמרו לו החיילים: "רבי, עבדנו קשה לשפשף ולנקות הכפתורים

מה אכפת לך שאשמח בשמחתך?

א' ביקש מהרבי ברכה שיולד לו בן ושאל כו"כ פעמים כו' עד שנולד לו בן ולא הודיע לרבי מזה. אמר לו הרבי: "ווען איר האט נישט געהאט - האב אויך געליטען מיט דיר, איז וואס זשאלאוועסטו אז איך זאל פרייען מיט דיר אין א שמחה" [כשלא הי' לך סבלתי אתך א"כ מה איכפת לך שאשמח אתך בשמחתך].

שלנו, בשבילכם, עכשיו עבדו אתם קשה לשפשוף ולנקות הנשמות שלנו שהתעבו ("פארגרעבט געווארן"). בתור תשובה לשאלתם אמר להם אז הצ"צ המאמר "מחיתי כעב את פשעיך וכענן חטאתיך", בסגנון קל שיוכלו להבין אותו.

אח"כ אמר להם הצ"צ, בדיוק כמו ששפשוף הכפתורים הרי זה ע"י חול ומים (שכך היה בימים ההם), כך גם שפשוף נשמות הוא ע"י חול ומים: חול - הרי זה עפר, הם אותיות התהלים שאמרו (היות שלא אפשרו להם ללמוד, היו אומרים בע"פ אותיות התורה והתהילים שזכרו). ומים זה דמעות.

אח"כ אמר אחד החיילים להצ"צ, שכשהולכים לכבוש עיר - זה צריך להיות (לא בדמעות, אלא) עם שיר ("מארש") של נצחון ושמחה. הסכים לזה הצ"צ, ופירש את זה בעבודה, שלכבוש את היצה"ר זה צריך להיות מתוך שמחה.

מאז, נהי' העבודה אצל כל הרביים - שכל הענינים צריכים להיות באופן של שמחה. וגם הענין שלנו היא הרי לכבוש, הרי זה צ"ל מתוך שמחה. אז יש לענין קיום גדול יותר, והנצחון מתבצע באופן קל ומהיר יותר.

חסידים מאז ומעולם נקראו "השמחים"

שח פעם ר' מוט'ל קוזלינר בשם הרה"ח ר' איצ'ה מתמיד: בתורה מתואר המניע לצרותיו ולייסוריו של האדם: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". שואל אדה"ו בלקו"ת: העדר השמחה מהווה סיבה מוצדקת לגלות כה נוראה?! ומתרץ, שהשמחה מבטלת קטרוגים הנובעים מעבירותיהם של ישראל, ובהיעדר שלמותה, נותרים הקטרוגים.

והסביר: דבר המתנהל כשורה - מסב שמחה לבעליו. והעדר השמחה מהווה הודאה עצמית בחסרונה של העבודה, וממילא נותרים הקטרוגים.

עלינו לשמוח משום שהשמחה מלמדת על מצבה של העבודה כולה. חסידים מאז ומעולם נקראו "השמחים", ואילו המתנגדים כונו "העצובים".

גילוי היחידה בריקוד

מנהג היה בליובאוויטש אשר לשאיבת המים שלנו, היו יוצאים כל התמימים, וכן צוות הישיבה וכ"ק אדמו"ר הרש"ב. לאחר סיום השאיבה, היו יוצאים כל התמימים בריקוד חסידי נלהב וסוער בחצר הרבי, פעם אחת עמד הרבי בחלון חדרו שפנה לחצר והביט איך התמימים רוקדים בהתלהבות, בראות הרבי את הת' שמשון מילנער רוקד, אמר: "ראיתי את שמשון כשרקד והאירה אצלו היחידה שבנפש!"

באדם עובד אלקים, שאפילו עקביו חשים את העונג הגדול שבמוח ואת הרצון הפנימי שבתשוקת הלב שבעבודה זו.

. . מיד לאחר סיום מלאכת הקצירה והדישה הלך חלק מן הקהל, ור' זלמן ביניהם, להתרחץ. בחזרה מבית המרחץ היה ר' זלמן לובש בגדי שבת והחלה תפלת מנחה. העובר לפני התיבה היה ר' זלמן עצמו, ודוקא בניגון של שמחת תורה. תחנון לא היו אומרים. את תפלת "עלינו לשבח" היה ר' זלמן משמיע במנגינה עליוה מיוחדת, ול"עושה שלום" של הקדישים היה כבר ר' זלמן ממתין שיגלגלוהו ("איבערקוליען") כמנהג הידוע. אם היו מסרבים לכך, משום יחס דרך ארץ כלפיו, היה משמיע הפצרות "נו" וממתין בפסיעת ג' צעדי "עושה שלום" עד שהיו נאלצים לגלגלו, ואז היה ר' זלמן יוצא בריקוד עם כל הציבור.

בשעת הריקוד היה ר' זלמן מזמר את הפסוקים הנאמרים לאחר "עלינו", בקול רם ובנעימה מושכת כקצב הניגון, וכשהיה מגיע לסיום הפסוק "אך צדיקים . . את פניך" היה מבצע קפיצה ומתגלגל שלוש פעמים הלך ושוב. אז הסבו כולם לסעודת השמחה, שהיתה ערוכה בגן הפרי, שולחן גדול מלא מאכלי חלב מכל הסוגים בהרחבה.

נראה בעליל
שהשמחה
מקפיצה אותו.
הסנדלים וגרבי
הלבן מרחפות
בצורה רוחנית
כרגלי נפתלי
בשליחות
אלקית, דבר
שיכול להיות
רק באדם עובד
אלקים, שאפילו
עקביו חשים
את העונג הגדול
שבמוח ואת
הרצון הפנימי
שבתשוקת הלב
שבעבודה זו

ריקוד חסידי

נעליים קרועות בגן עדן

הבעל שם טוב ישב פעם עם תלמידיו ואמר: בשמחת תורה איחרו מעט ישראל בזמן תפילתם, בגלל ההקפות וסעודת החג, לעומתם מלאכי מעלה שלא היו עסוקים בעבודה זו התכוונו כהרגלם לשיר את שירתם אך גם הם לא יכלו לעשות זאת בלי נשמות ישראל שהרי אין המלאכים אומרים שירה למעלה עד שיאמרו ישראל למטה מה עשו? הלכו בינתיים לנקות את גן עדן...

לפתע מצאו שם כל מיני נעליים. הדבר הפליאם ביותר שכן רגילים היו למצוא שם

ציצית, תפילין וכדומה אך לא נעליים!

הלכו אל מלאך מיכאל לשאול את פיו, הסביר להם מלאך מיכאל שנעליים אלו הם סחורתו, ומקורם בריקוד של עם ישראל עם הספרי התורה, והיה מונה את הנעלים ואמר אלה מקמינקה, ואלה ממזריטש...

וסיים הבעל שם טוב: התגאה מלאך מיכאל על מלאך מט"ט הקושר כתרים לקונו מתפילותיהן של ישראל ואמר לו אני אתפור כתר מעולה משלך מנעליים קרועות אלו.

לפתע מצאו
שם כל מיני
נעליים. הדבר
הפליאם ביותר
שכן רגילים
היו למצוא שם
ציצית, תפילין
וכדומה אך לא
נעליים!

קולע בכיכר דיוגוף

בשמחת תורה היה נוהג ר' נחום גולדשמיד לקחת הרבה משקה. שנה אחת בעת אשר שב יחד עם קבוצת חסידים מהתוועדות שנערכה בביתו של ר' שלום סלווין, בדרכם להקפות בבית כנסת ברחוב נחלת בנימין, עברו הם דרך כיכר דיוגוף בשעה שתיים בלילה, אמר הרה"ח ר' חיים שמריהו גוראריה לר' נחום: "תעשה קולע". שאל ר' נחום: "וכמה תיתן לתומכי תמימים בתמורה?" השיב ר' שמערל: "מאה לירות עבור כל קולע". ור' נחום קפץ על המציאה ועשה זאת.

העגלים רוקדים, הפרות כבדות

סיפר הרה"ח ר' שאול דובער זיסלין: במוצאי ראש השנה תרס"ב, סיים הרבי הרש"ב את מאמר החסידות ויצא מהאולם, אנ"ש פצחו בריקוד נלהב, וכמה מהתמימים הצטרפו אליהם - ופיזו בידיהם וברגליהם.

א' מהבעה"ב בליובאוויטש צעק על אחד הבחורים: "מדוע הינך משתגע? אין לך דרך ארץ של בן אדם! תראה כיצד רוקדים הזקנים בדרך ארץ, כמו בני אדם! התמ' ירחמיאל סאקיסצענער שנמנה עם בחיריה של ישיבת תומכי תמימים בעיירה ז'עמבין, השיב לו: "האם שמת לב פעם, שכשהעדר שב מהשדה, צועדות הפרות צעד-צעד במתינות ובדרך ארץ, ואילו העגלים רוקדים? האם סבור הינך שהפרות חכמות יותר? לא! פשוט רגלי העגלים עדיין קלות..."

גם כשהגוף לא רוצה לרקוד

מה הענין של לשיר ולרקוד? להרגיל את הגוף ליהנות מדבר מצווה, בדרך כלל הגוף נהנה מאכילה ושתיה, צריכים להרגילו ליהנות מדבר מצווה, וזהו הריקוד ברגליים שמזה הגוף מתייגע מיד, הגוף לא רוצה את זה, הוא תובע את המנוחה שלו הוא עובד כל היום, וגם יש לו הרבה דאגות והוא שבור, שעל כן הוא רוצה לנוח ולישון..

כמו חייל, שהתחודשים הראשונים קשים לו מאד, אבל אחר כך הגוף נעשה מורגל ומוטבע (אויס געארבעט) שניכר עליו שהיה חייל. אפילו לאחר עשר שנים, אע"פ שאינו לבוש במדים של החייל והוא מנומס ועושה את הכל בנימוס, אעפ"כ ניכר עליו שהיה פעם חייל, ככה צריכים לרומם את הגוף לתורה ולהרגילו שיהנה מדבר מצווה.

שמחת תורה ברמת גן

הרה"ח ר' פאלע כהן התגורר תקופה מסוימת ברמת גן, ומידי שמחת תורה היו מתאספים בביתו כל החסידים מהאיזור, והוא היה מתוועד בלהט עצום, לאחר מכן היו צועדים יחדיו בשירה ובריקודים. כאשר היו מגיעים לכביש הראשי היה ר' פאלע עוצר את העוברים ושבים ומעורר על התחזקות בתורה ומצוות, מנהג מיוחד היה לו, לערוך קולע חסידי בלב הציר הסואן, כאשר אחריו כל פמליית החסידים.

קולע לתוך הבוץ

בג' תמוז תרפ"ז כאשר נודע על שחרורו של הרבי, רקדו חסידי נעועל במשך כל הלילה. השמחה הרקיעה שחקים, הרצפה הפכה שחורה מחמת הריקודים, וכותלי בית המדרש מטו ליפול. המשפיע האגדי ר' זלמן משה אמר "לחיים" במידה מרובה, ובהגיעו לפתח ביתו עשה "קולע" לתוך שלולית בוץ תוך שמנגן בשמחה "אשרינו מה טוב חלקנו".

חלק שני

אמרות ופתגמים

"ווינען ווי א ביבר"

אצל חסידים היה מטבע לשון נפוץ "ווינען ווי א ביבר" [לבכות כמו ביבר ושם חיה].

משמעות הדבר: ישנה חיה שנקראת 'ביבר' ומלאכתה היא אשר כל היום אוספת עצים ובונה לעצמה שיחים ובתים, חיה זו נוהגת לחזור מעבודת איסוף העצים למקומה

בדיוק באותה דרך בה הגיעה, ונעזרת לצורך כך בחוש הריח המיוחד שלה. דבר המקל על הציידים שרוצים לצוד אותה, הם עוקבים אחרי הילוכה של הביבר בבוקר, ובונים מלכודת בדרך בה הלכה. באופן שכאשר תעבור בחזרה בדרך זו - היא תיפול למלכודת ויהיה ניתן לתופסה. וכאשר ה'ביבר' שבה, היא אכן שבה באותה הדרך בה הלכה, וכשרואה את המלכודת פורצת בבכי מר אך מוסרת את עצמה לידי הציידים ונכנסת למלכודת.

הביבר היתה יכולה ללכת בדרך אחרת וכך לא להיכנס למלכודת, אך היא בכל זאת הולכת באותה הדרך וכשרואה שעומדים לצוד אותה, היא אמנם בוכה, אך הולכת ישר למלכודת.

מזה למדו חסידיים שאין תועלת כלל בבכי, הבכי לא עוזר. והבוכה על מצבו הרי הוא כמו הביבר שצועדת למלכודת מתוך בכי. מה שצריך לעשות הוא ללכת בדרך אחרת, כלומר לפעול שינוי בעצמך, ואז כבר אין צורך בבכי.

שתיית 'משקה' כדי להפיג הצער מה'מרה שחורה'

אמר הבעש"ט: "הרהורי תשובה יש לכל, אלא שיש ששוטפים ומטביעים אותם בקצת משקה". אמר על כך ר' שמואל גרונם: לפעמים נופל לאדם 'מרה שחורה' והוא מרגיש בה ויודע שסיבתה היא בגלל היותו רחוק מה'. אדם שמרגיש כך, זה מפני שהוא

הרה"ח ר' קותי ראפ ע"ה מחלק "משקה"

כלי למדריגה זו, היינו שיכול להבין את סיבת עצבותו. אך מי שהוא שבגלל גסותו גופו אינו מרגיש ומבין את סיבת היותו ב'מרה שחורה', אזי הוא הולך ושותה 'משקה' כדי להפיג את צערו.

ההבדל בין עצבות למרירות

מרגלא בפומיה של אחד ממשפיעי קמאי: כיצד יכול האדם להבחין בין עצבות למרירות? לפי תוצאת הדבר. לאחר עצבות, מתעטף אדם בעצמו ונכנס למיטה ומתכרבל בשמיכתו ואינו עושה דבר מלבד הבכי והרחמנות על עצמו. אך לאחר מרירות, אינו יכול להירדם ומיד ניגש לתקן את הדרוש מתוך חיות מחודשת.

למרות ה"פעקל" להיות בשמחה

אצל חסידים מודגש ביותר הענין דשלילת העצבות, יותר ממה שמדגישים ענינים אחרים הנדרשים לתיקון.

אחד החסידים הסביר זאת: מכיוון שבכל המידות יודע האדם בנפשו אשר המה מידות מגוננות, ואף עובד לתקנם. אך בנוגע לעצבות, כל אדם מוצא סיבה כביכול להיות עצוב, שהרי כל אחד נושא 'פעקל' על שכמו עם כל הדברים עליהם יש לו להתעצב על מצבו, לכן חוזרים ומדגישים שלמרות שניתן למצוא לעצבות טעמים שונים - צריכים להיות בשמחה.

חשבון טועה אבל צודק

סח אחד החסידים: כשאדם עורך חשבון נפש כשהוא שרוי בעצבות, החשבון יכול להיות צודק - הוא לא מצליח בפרנסה, יש לו צרות, מניעות, אבל הסך הכל בוודאי אינו נכון. לעומת זאת כאשר הוא שרוי בשמחה, החשבון יכול להיות לא צודק - כיוון שכרגעים אלו הינו בשמחה והתרוממות הרוח ואינו רואה נכון את הדברים, אבל הסך הכל בוודאי יהיה נכון.

הדאגה והעצבות דינה בארבע מיתות!

”לכן גזרו אבותנו רבותנו הקדושים זי”ע אומר, אשר הדאגה והעצבות גם ממילי דשמיא היא מדה רעה ואסרוה באיסור גמור ומוחלט ודנוהו בדין ארבע מיתות, לגרשה מנחלת חסידים ולעקר אחרי” אשר לא תשאר ממנה גם ריח דריח רע המביא הפסד רב”

•
אגרת כ”ק אדמו”ר מוהריי”צ נ”ע, אודות גזרת רבותינו בשלילת העצבות •
אגרת המכונה ע”י כ”ק אדמו”ר שליט”א מלך המשיח - ”הרחקת העצבות”

• • •

שלום וברכה!

. . . ועתה הנה שמוע שמעתי אשר הוא דואג ועצב ומפני זה אינו מביט על בריאותו והנהגתו באכילה ושת”י ושינה, כמוכן אשר זה מפריע גם עבודתו בהרבצת תורה והחזקת עוסקי בעבודה ולומדי תורה.

והנה נודע לכל לומדי תורת החסידות כי כללית ענין הדאגה והעצבות גם ממילי דשמיא היא מדה רעה אשר לא לכד שצריכים להתרחק ממנה כי אם צריכים לעקרה משרשה ומקורה להיותה אסקופה נדרסת לכל מיני רע.

רו”ל אמרו כך הוא אומנתו של היצה”ר, הנפש הבהמית שבאדם הוא אומן גדול, ואומנתו הוא אשר בא לכל אדם ואדם באופנים שונים, לקטנים אמצעים וגדולים לכל אחד ואחד לפי ערכו.

לפעמים בא הנה”ב עטוף בטלית שאינו שלו בדמותו של היצר טוב, מזכיר את האדם עניניו מוכיחו ומייסרו, ומייעצו ללמוד בספרי מוסר ומאיים עליו, וכל כוונתו להשפיל את האדם ולהטרידו מעבודתו בהענינים אשר האדם עושה.

וזהו כל כוונתו של היצה”ר להטריד את האדם ולבלבלו מלהתעסק בענינים טובים,

וכאשר רואה אשר אי אפשר לו רק באופן כזה של ענין של יראת שמים, הנה מתלבש בלבוש זה בכדי להפיק זממו הרע, דמהאי טעמא נקרא אומן. אשר ענין פתוייו והסתתיו עושה באומנת כזו אשר בעת שהוא מוכיח ומייסר על איזה דבר שהוא לא טוב או רע, אי אפשר להכיר פרצופו האמיתי אשר זהו היצה"ר.

לכן גזרו אבותנו רבותנו הקדושים ז"ע אומר, אשר הדאגה והעצבות גם ממילי דשמיא היא מדה רעה ואסרוה באיסור גמור ומוחלט ודנוהו בדין ארבע מיתות, לגרשה מנחלת חסידים ולעקר אחריי אשר לא תשאר ממנה גם ריח דריח רע המביא הפסד רב.

אבותנו רבותנו הקדושים ז"ע באהבתם הגדולה לכל ישראל בכלל ולעדת החסידים בפרט, אשר על הדרכתם וחינוכם מסרו נפשם הקדושה להיות כי כל אחד ואחד הי' להם ככבת עינם ממש, הרי כל פרט בטבעי בנ"א גם היותר קל הי' להם כקורת בית הבד להתענין בו לטהרו ולזככו מכל סיג ופסולת וליפותו ביופי אחר יופי במעלת טבעי בני אדם עפ"י התורה והמצוה.

והנה בענין הדאגה ממילי דשמיא הנה מצינו בזה תורה שלמה ומסודרה באופן הנהגת מרירות מזמן לזמן בזמנים מיוחדים הקבועים והמסוגלים לזה.

אז גם אז הנה גדלה האזהרה וההוראה מאבותנו רבותנו הקדושים ז"ע המזהירים לקצר בזה, אשר מכל זה מובן גודל ההיוק אשר סם מרפא זה יכול להביא, כדוגמת סם מרפא חזק מאד אשר כמה טפות ממנו הוא מרפא, ואם יוסיפו איזה טפות הוא מסוכן, וכן הוא בענין המרירות אשר רק כשהוא במדה ובמשקל הוא מרפא.

וידוע דמרירות גורם שמחה, דאחר אשר התמרמר בנפשו על אותו הענין שנזכר בו והתחרט עליו בחרטה גמורה הוא שש ושמח ומוסיף אומץ בעבודתו, ועשה טוב, אשר בזה הנה לא זו [בלבד] שמתכפר לו עונו אשר חטא ואשם אלא ה' אור לו באור תורה ומצוה.

ועתה הנה ישים אל לבו להתבונן הדק היטיב בכל האמור בזה, ויתבונן בגודל זכות לימוד התורה ברבים שזה בכלל מזכי הרבים, ובגודל ענין החזקת עובדי ה' ולומדי תורה אשר אין לו שיעור כלל בגובה רום מעלתם ויתבונן גודל ההיוק בהעדר העובדות הנ"ל ע"י הפרעת העצבות הבאה מטעם היצה"ר, ויגביר דעתו וכח בינתו להיות המוח שליט על הלב, ויגרש את עצבותו ויתנהג בסדר נכון באכילה ושת"י ושינה, ואם דרוש יקח הסמי מרפא אשר נותנים לו הרופאים, ולכל לראש יהי' בשמחה וטוב לבב וישוב לאיתנו בחיזוק כחותיו אשר השי"ת יחזקהו ביתר שאת ועז ושוב ישוב לצבא עבודתו בהרבצת תורה ברבים והחזקת עובדי ה' ולומדי תורה, ויראה רוב נחת בבני ביתו יחיו.

ידידו הדו"ש ומברכו.

כאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחדות, הייתי צועק כי חפצי לרקוד במחול החסידיים

תיאור 'מחול היחידות', כפי שנכתב ע"י החסיד ר' אברהם דוב בער מהעיר הומיל

כצאתנו את פני הקדש ובאנו להמנין הקטן, לקחני אבא על זרועותיו ויצא במחול עם החסידיים הששים ושמחים בריקודים ובשירים, כי כן משפט הימים ההם, אשר כל הזוכה להיות אצל כ"ק אדמו"ר ביחידות הנה בצאתו מהקדש יוצא במחול.

שעה ארוכה רקד אבא עד אשר כל בגדיו היו רטובים מזיעה, כאילו הוציאום מעריבת מים, וישב על אחד הספסלים בפינת הבהיכנ"ס להינפש, ואמר לי עתה אנפש מעט, ואחרי כן נלך להאכסניא של הרב שלנו.

ראיתי אשר אבא רוחו טובה עליו ואם כי יעף ויגע הוא במאד, הנה בכ"ז בכפיו יספוק וברגליו ירקע לעומת המרקדים, ומזמן לזמן מכה באצבע צרדה ובשפתותיו ישרוק בקול דק אדיר המגב"י רוחם של יגעי מחול, ונותן להם עצמה למהר ריקודם.

אם כי מאז ומקדם אהבתי את השמחה בכלל ואת המחול החסידי בפרט. ומהיום שהנני זוכר עצמי, הנני זוכר את המחול החסידי, וכאשר הייתי עוד בגיל הזהילה. זוחל על ארבע מבלי יכולת לעמוד על רגלי, הנה כשהי מחזיקים בי או כשהי מעמידים אותי במלמד הילוך התנוקות (חאדאלקע) הייתי רוקד כאותן הרקידות שראיתי בבית אבא, וכאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחדות, הייתי צועק כי חפצי לרקוד במחול החסידיים.

. . ועוד טרם הספקתי לבלוע רירי, והנה קבוצת אנשים פרצו לבית הכנסת בקול שיר ויצאו במחול, וכשראה אבא אשר רוב הקבוצה הם מאנשי חסידי האמיל קפץ ממקומו בידים פרושות וברגלים מפזזים והשתתף במחולם.

ואני כה נבהלתי, עד כי לא ידעתי מה לעשות, בתחלה חפצתי גם אני לרוץ עם אבא אבל ביראתי פן ירמסוני, נשגתי אחר ועליתי לעמוד על הספסל. ובתוך כך ראיתי את ר' אברהם מאיר בעל העגלה גם הוא בין הרוקדים, וכשעבר על פני קראתי בשמו, ולא ענה לי.

. . זה פעמים ושלש אשר ר' אברהם מאיר עבר על פני וקראתי לו ולא ענני, אבל בפתע פתאום והרגשתי, כי הנני אחוז בידו מי שהוא מאחורי, והנני עף באויר, ועוד רגע והנני רוכב על כתפי איש בתוך המרקדים, ואכוף את ראשי ואראה והנה ר' שלמה פעשעס ישאני על כתפיו ולשמחתי אין קץ.

(התמים חוברת ב' ע' קכ)

במקום אריכות הדיבור
והשקלא וטריא כו' יתחילו
במעשה בפועל: לצאת
בקריאה והכרזה על-דבר
הוספה מיוחדת בשמחה כדי
להביא את המשיח, ובודאי
שעל-ידי-זה יביאו את המשיח
בפועל ממש, ובזריזות הכי
גדולה "לא עיכבן כהרף עין",
ואדרבה - ינסו ויווכחו!!

לזכות

הוד כ"ק אדמו"ר

מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

•

לע"נ

הרה"ח ר' משה נחום בן ר' מרדכי מענדל ע"ה

קדנר

נלב"ע אחש"פ כ"ב ניסן ה'תשע"א

•

לזכות

הת' מנחם מענדל שי" בן חנה

קולטון

לרגל תחילת ה'הנחת תפילין, כ"ח שבט תשע"ז

נתרם ע"י אביו ר' אברהם דוד שי" קולטון

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.224.4200 | חו"ל - 770.893.9489